

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 91.

Syvende Session.

33te^{de} Møde.

Løverdagen den 19de Januar.

(Fortsat.)

Justitsministeren: Bed at bringe §§ 28 og 26 i Samstemning med hinanden er der ikke skeet Andet, end hvad der skeer overalt, hvor to Lovbestemmelser staae i Strid med hinanden; man maa da søge at bringe dem i saa fuld Samklang med hinanden som muligt. Naar den ærede Forespørger har spurgt om, hvorledes der da skulde forholde sig, naar efter § 22 4000 af lavt Maal meldte sig frivillig til Tjeneste, saa kan jeg dertil ikke svare Andet, end at jeg ikke forudsætter, at det skeer, og at jeg troer, at man fra et saa usandsynligt Tilfælde ikke kan gjøre nogen Slutning. Forøvrigt skal det Spørgsmaal, om og hvorvidt det maatte være hensigtsmæssigt at gjøre en saadan Forandring i Værnepligtslovens § 28, som af den ærede Forespørger berørt, blive taget under nærmere Overveielse. Jeg maa tilføie, at det er paafaldende, at der aldrig, mig vitterligt, har været reist Tvivl angaaende Fortolkningen af § 28, og det er aabenbart, at havde der været reist Tvivl derom og de paagældende Værnepligtige ønskede og paastode det, saa kunde Sagen være bleven bragt ind for Domstolene.

Tsberning: Ja, jeg er ikke kommen til denne Gjensand ganste af mig selv. Der er allerede Aaringer i Træk fremkommet forskellige Besværgelser derom, men jeg har i det Hele taget holdt Klagerne i denne Sag tilbage, saalænge jeg kunde, til et gunstigere

Tidspunkt indtraadte, og det troede jeg nu var forhaanden. Det har været mig meget tilfredsstillende at høre, at den ærede Minister vil tage Sagen under nærmere Overveielse, men idet han tager Sagen under Overveielse, vil jeg dog bede ham at tænke paa § 22, thi den spiller vist her en vigtig Rolle, og ogsaa lægge Mærke til, at det Exempel med de Lavtmaalende er forsaavidt fuldkommen gyldigt, thi, saasnart den Fortolkning, man gaaer ind paa, i sin fuldstændige Udvikling fører til det Absurde, saa maa man begynde at tvivle om dens Rigtighed, og jeg vil gjentage, at gaaer man ud fra den af Ministeren opskillede Betragtning, saa vil man, naar man benytter § 22 i sin fulde Udstrækning med Alt, hvad den giver Ret til, komme til det Absurde. Jeg er, som sagt, Ministeren overordentlig taknemmelig, fordi han vil tage dette Spørgsmaal under Overveielse, og dersom den ærede Minister ikke har mere at svare til dette Punkt, skal jeg gaae over til det næste.

Før jeg fremsætter det næste Spørgsmaal, maa jeg gjøre det ærede Thing, hvis Taalmodighed jeg maaskee trætter (Ja! — Nei! Nei!) — ja jeg veed det nok, men jeg kan ikke undlade det — opmærksom paa, hvor forskjelligartede de Forordninger ere, som Hærorganisationen stiller til Forstærkningsmandskabet. Ved Ingenieurvæsenet skal, efter 8 Aars Tjenestetid i Linien og Krigsreserven, Mandskabet overgaae i Forstærkningens Fastmandsklasse, hvor det endvidere forbliver staaende i 8 Aar — det er altsaa 16 Aar i det Hele. I Tilfælde af Krig skulle Ingenieurtropperne af denne Klasse slutte sig til dem af den staaende Hær. Altsaa, ved Ingenieurtropperne er det saaledes, at i Krigstilfælde staae Forstærknings-